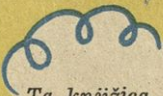

Trnjulčica

138281/5

*Ta knjižica
spada:*

Kolekcija vsebuje 12
najljepših in najbolj
znanih bajk:

1. Vile
2. Pepelka
3. Zlatolaska
4. Sinja ptica
5. Trnjulčica
6. Rdečebradec
7. Princ s čopkom
8. Palček
9. Rdeča kapica
10. Obuti maček
11. Lepotica in pošast
12. Oslova koža

CHARLES PERRAULT

TRNJULČICA

Izdanje
»Narodne prosvjete« Sarajevo

Za mladino priredil
VLADO RAPE

Del 0 1269/1955
030056948
Štamparski zavod
»Ognjen Prica«, Zagreb

TRNJULČICA

Neki kraljici in kralju se je po več letih zakona rodil nad vse zaželeni otrok, hčerka. Vladar je priredil veliko slovesnost. Nanjo so povabili tudi vse vile v kraljestvu. Prišlo jih je sedem. Vsaka je novorojenki pripravila darilo, kakor je pač tedaj bila navada. Z vsemi temi obdaritvami bi

moral otrok postati najsrečnejši človek.

Vsa družba je bila zbrana v kraljevi palači. Mize so se šibile od dobrot. Za sedem vil je bila posebej pripravljena miza, na kateri je bilo razvrščenih sedem priborov. Ko so se vile vsedle k mizi, je vstopila v dvorano še osma vila, ki so jo pozabili povabiti, kajti že nad petdeset let je samevala v stolpu, kamor se je zaprla in ni prišla nikdar na spregled. Vsi so bili prepričani, da je že mrtva ali začarana.

Kralj je takoj naročil, naj ji prineso jedilni pribor. Niso pa ji mogli dati takega kot ostalim vilam, ker so izdelali le sedem škatljic iz suhega zlata za sedem vil. Stara vila je mi-

slila, da jo prezirajo in je zato mrmrala skozi zobe same pretnje. Mlajša, ki je sedela tik nje, je vse slišala in slutila, da bo starka otroku s svojim darilom škodovala. Zato se je v trenutku, ko so vse vile vstale, skrila za zaveso, da bi lahko govorila zadnja in tako še popravila, kolikor bo pač mogla, kar bo stara vila prerokovala slabega.

Vile so nato začele darovati princeski. Prva je rekla: »Najlepša boš na vsem svetu.« Druga: »V duhovistosti ti ne bo nihče kos.« Tretja: »Vsak tvoj

gib bo nepopisno mil.« Četrta: »Plesala boš dovršeno.« Peta: »Pela boš kot slavček.« Šesta: »Na vse instrumente boš odlično igrala.« Na vrsto je prišla stara vila. Glava se ji je tresla ne toliko od starosti kot od jeze, ko je zagodrnjala skozi zobe: »Zbodla se boš v roko z vretenom in boš zaradi tega umrla.«

Vso družbo je pretresla ta strašna napoved. Med navzočimi ni bilo nikogar, ki ga ne bi obljile solze. Takrat je stopila z zaves se mlada vila in glasno rekla: »Pomirite se, kralj in

kraljica. Vajina hčerka ne bo umrla. Res je sicer, da kot mlajša vila nimam toliko moči, da bi popolnoma preprečila prerokovanje svoje starejše vrstnice, vendar pa lahko otrokovo usodo vsaj nekoliko omilim. Kraljična se bo zbodla v roko z vretenom, ne bo pa zato umrla, pač pa samo trdno zaspala za sto let. Zbudil jo bo neki kraljevič.«

Kralj je poizkusil odvrniti napovedano nesrečo. Izdal je takoj odlok, s katerim je pod smrtno kazenjo prepovedal vsem držav-

ljanom presti na vreteno.
Tudi je zapovedal uničiti
vse kolovrate v kraljestvu.

Ko je kraljična izpolnila
petnajst let, sta kralj in
kraljica odšla v enega iz-
med svojih letnih dvorcev.
Princeska je ostala sama
doma. Stikala je po okolici
in prišla do starega stolpa.

Stekla je po
stopnicah in
vstopila v
skromno so-
bico. Za ko-
lovratom
je zagleda-

la starko, ki je predla. Dobra ženica ni ničesar slišala o prepovedi predenja na vreteno. Tudi kraljične ni poznala.

»Kaj pa delate, ljuba babica?« jo je vprašala princeska.

»Predem, moj lepi otrok,« ji je odgovorila starka.

»Joj, kako je to lepo! Pokažite mi, kako to delate. Rada bi tudi jaz poizkusila,« je starki rekla živahna kraljična in prijela za vreteno. Ker pa z njim ni zna-
la ravnati, se je zbodla. Napoved hudobne vile se je

uresničila. Komaj je princeski pritekla iz prsta kapljica krvi, se je onesvestila.

Starka se je močno prestrašila in pričela klicati na pomoč. Od vseh strani so pritekli, oblivali onesveščenkinjo glavo z vodo; ji odpeli obleko, ji dvigali roke in drgnili senci z neko dišečo vodo, toda oživeti je niso mogli.

Nepopisna je bila žalost kralja in kraljice, ko sta se vrnila. Po vladarjevem naročilu so kraljično položili v najlepši dvorni sobi na posteljo, vso okrašeno z

zlatu in
srebrno
vezenino.
Bila je
tako lepa,
da je
vsak, ki
jo je gle-

dal, težko odtrgal oči od
nje. Edino njeno rahlo di-
hanje je pričalo, da ni mr-
tva.

Kralj je ukazal, naj pu-
ste princesko mirno spati,
dokler se ne zbudi. Dobro
vilo, ki je kraljični rešila
življenje s tem, da jo je

obsodila na
stoletno spa-
nje, so obve-
stili o nesreči.
Že čez eno uro
se je pripe-

ljala v ognjeni kočiji, vpre-
ženi z zmaji. Soglašala je
z vsem, kar je odredil kralj.
Bila je daljnovidna in je
takoj tudi pomislila na to,
kako hudo bo princeski, ko
se bo čez sto let zbudila
sama v starem gradu. In
kaj je napravila?

S svojo čarobno paličico
se je dotaknila vsega v
gradu razen kralja in kra-

ljice: vzgojiteljic, dvorjanic, godbenikov, sobaric, plemičev, častnikov, učiteljev, kuharjev in slug, tekačev in vratarjev. Narahlo je udarila tudi konje, ki so bili v hlevih, konjarje, velike cvčarske pse, pa tudi malega kraljičinega kužka, ki je bil ob njej na postelji. Kogarkoli se je vila dotaknila s paličico, je zaspal. Določila pa je tudi, da se bodo zbudili vsi istočasno s kraljično, pripravljene takoj izpolniti vse njene želje in zapovedi. Celo pekače s fazani in jerebicami so zaspane, pa tudi ogenj. Vse

to se je izvršilo hipoma, kajti vile so kaj nagle v svojih poslih.

Kralj in kraljica sta zapustila grad in oznanila prepoved, da se kraju, kjer spi kraljična, ne sme nihče približavati. To pa ni bilo niti potrebno, kajti v četrte ure so zrasla okoli gradu visoka drevesa, vsa prepletena z robidovjem in trnjem, da skozi ni mogla niti žival, kaj šele človek. Drevo je bilo tako visoko, da so se le iz daljave komaj videli vrhovi stolpov. Vila je vse to uredila natančno in vestno, da spečo kraljič-

no niso mogli motiti rado-vedneži. .

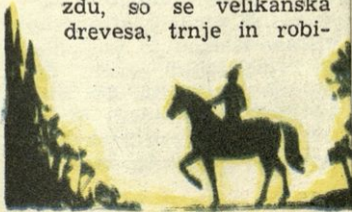
Minilo je sto let. Pa je v te kraje prišel kraljevič, ki je bil na lovu. Zagledal je gosto drevje in iznad njega štrleče vrhove stolpov. Vprašal je nekega starega smeta, ki ga je srečal, kakšen grad se skriva v tem pragozdu. Ta mu je odgovoril:

»Princ moj, že pred petdesetimi leti sem zvedel od svojega očeta, da je v tem gradu najlepša kraljična sveta. Spati mora polnih sto let. Prebudil pa jo bo

kraljevič, kateremu je namenjena.«

Kraljevič se je pri teh besedah ves razvnel. Ne da bi dosti okleval, je sam sebi verjel, da je izbranec, ki bo rešil princesko. Gnan od ljubezni in želje po slavi, se je odločil, da pogleda, kaj je in kaj ni.

Brž ko se je približal gozdu, so se velikanska drevesa, trnje in robi-

dovje razmaknili sami od sebe in imel je prosto pot. Stopal je proti gradu. Na koncu dolge ceste je videl velik vhod. Začuden je bil, ko je opazil, da mu nihče od njegovih spremljevalcev ni mogel slediti, ker se je pot za njim z drevjem zopet zapirala. Vendar je stopal naprej, kajti bil je junaški. Prišel je do preddvora. Povsod je vladala strahotna tišina. Kamor je pogledal, je videl sliko smrti, pri ljudeh in živalih. Po mozoljčkih na nosovih in po rdečici na obrazih vratarjev je šele opazil, da samo

spijo. V rokah so držali kozarce, v katerih je še vedno bilo nekaj vina. To je zgovorno pričalo, da so zaspali, medtem ko so pili.

Prečkal je veliko dvorišče, ki je bilo tlakovano z marmorjem in se povzpел po stopnicah. Stopil je v stražno sobo, kjer so stali stražarji s puškami na ramah in glasno smrčali. Prešel je še skozi več sob, kjer je bilo polno plemičev in dvorjanic. Vsi so spali, eni stoje, drugi sede. Nato pa je vstopil v popolnoma pozlačeno dvorano in zagledal

na postelji, katere zavese so bile odgrnjene od vseh strani, nekaj najlepšega, kar je kdaj videl - kraljično, staro petnajst ali šestnajst let, od katere se je razlival nek mehki, božanski sij.

Tresoč se ji je približal in poln občudovanja pokleknil pred njo. Tedaj je začaranost minila in kraljična se je prebudila. Nežno ga je pogledala, bolj prijazno, kot bi ob prvem srečanju smelo biti ter ga vprašala:

»Ti si moj kraljevič? Vendar sem te pričakala.«

A

Princ je bil ves očaran od njenega glasu. Ni vedel, kako bi izrazil svojo srečo. Prisegel ji je, da jo ljubi bolj kot samega sebe.

Med tem se je prebudila vsa palača, vsak je hitel po svojem poslu. Častna dama, ki je že umirala od lakote kot vsi drugi, se ni mogla več premagovati in

je rekla kraljični, da je večerja že na mizi. Princ je kraljični pomagal vstati. Oblečena je bila nadvse razkošno, toda starinsko s čudnim ovratnikom. Zaradi tega pa ni bila nič manj lepa.

Odšla sta v jedilnico in sedla k večerji. Stregli so jima kraljičini lakaji. Godbeniki so igrali na vijoline in oboe pesmi, ki so bile sicer zelo stare, toda igrali so jih odlično, čeprav so že sto let počivali.

Takoj po gostiji je bila njuna poroka.

